

271

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 9 października 1964 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji europejskiej o międzynarodowym arbitrażu handlowym, sporządzonej w Genewie dnia 21 kwietnia 1961 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem X ustęp 5 Konwencji europejskiej o międzynarodowym arbitrażu handlowym, sporządzonej w Genewie dnia 21 kwietnia 1961 r., złożony został Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 15 września 1964 r. polski dokument ratyfikacyjny powyższej Konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne bądź dokumenty przystąpienia do wymienionej Konwencji, która weszła w życie dnia 7 stycznia 1964 r.:

Ukraińska Socjalistyczna		
Republika Radziecka . . .	dnia 18 marca	1963 r.
Rumunia	dnia 16 sierpnia	1963 r.
Jugosławia	dnia 25 września	1963 r.
Węgry	dnia 9 października	1963 r.
Białoruska Socjalistyczna		
Republika Radziecka . . .	dnia 14 października	1963 r.
Czechosłowacja	dnia 13 listopada	1963 r.
Austria	dnia 6 marca	1964 r.
Bułgaria	dnia 13 maja	1964 r.

Związek Socjalistycznych
Republik Radzieckich . . . dnia 27 czerwca 1962 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. M. Naszkowski

272

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 października 1964 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie właściwości organów finansowych w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania zobowiązań podatkowych oraz w sprawie rozciągnięcia przepisów dekretu o zobowiązaniach podatkowych na należności z tytułu różnic budżetowych, wpłat z zysku, nadwyżek środków obrotowych, wpłat amortyzacji oraz odprowadzeń z funduszu inwestycyjno-remontowego.

Na podstawie art. 26 ust. 2, art. 35 ust. 4 i art. 36 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 25 kwietnia 1962 r. w sprawie właściwości organów finansowych w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania zobowiązań podatkowych oraz w sprawie rozciągnięcia przepisów dekretu o zobowiązaniach podatkowych na należności z tytułu różnic budżetowych, wpłat z zysku, nadwyżek środków obrotowych, wpłat amortyzacji oraz odprowadzeń z funduszu inwestycyjno-remontowego (Dz. U. z 1962 r. Nr 27, poz. 128 i z 1963 r. Nr 34, poz. 199) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) należności wymienionych w § 1 ust. 2 — bez ograniczenia sumy i czasokresu;”

2) w § 5 ust. 1 po wyrazach „w § 2” skreśla się wyrazy „i w § 4”;

3) w § 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Okresy wymienione w § 1 ust. 2 i 3 oraz w § 2 liczy się w odniesieniu do wydziałów finansowych prezydiów rad narodowych stopnia powiatowego i organów administracji finansowej, określonych w § 2, od upływu terminu płatności danej należności. Jeżeli jednak należność została ustalona w drodze wydania decyzji, okresy powyższe liczy się od dnia doręczenia decyzji ustalającej należność.”;

4) w § 7 pkt 1 po wyrazach „należności przypadających” dodaje się wyrazy „na rzecz budżetu centralnego”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1965 r.

Minister Finansów: J. Albrecht

273

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 października 1964 r.

w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych przeciwko chorobom zakaźnym.

Na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 1 i ust. 4 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obowiązkowi szczepień ochronnych przeciwko chorobom zakaźnym podlegają osoby zamieszkałe bądź przebywające na obszarze Państwa Polskiego.

2. Szczepienia ochronne mogą być przeprowadzane przy użyciu szczepionek przeciwko poszczególnym chorobom określonym w rozporządzeniu bądź szczepionek skojarzonych, służących do równoczesnego uodpornienia przeciwko kilku chorobom zakaźnym.

§ 2. 1. Szczepieniom ochronnym przeciwko błonicy podlegają dzieci w wieku od 2 miesięcy do ukończenia 14 lat życia.

2. Szczepieniom podstawowym przeciwko błonicy podlegają dzieci, które ukończyły 2 miesiące życia.

3. Szczepieniom powtórным przeciwko błonicy podlegają dzieci po raz pierwszy po upływie jednego roku od dnia zakończenia szczepienia podstawowego, a następnym szczepieniom — według zasad ustalonych przez Głównego Inspektora Sanitarnego.

§ 3. 1. Szczepieniom ochronnym przeciwko krztuścowi podlegają dzieci w wieku od 2 miesięcy do ukończenia 3 lat życia.

2. Szczepieniom podstawowym przeciwko krztuścowi podlegają dzieci, które ukończyły 2 miesiące życia.

3. Szczepieniu powtórному przeciwko krztuścowi podlegają dzieci po upływie jednego roku od dnia zakończenia szczepienia podstawowego.

§ 4. 1. Szczepieniom ochronnym przeciwko tężcowi podlegają dzieci od 2 miesięcy do ukończenia 14 roku życia.

2. Szczepieniom podstawowym przeciwko tężcowi podlegają dzieci, które ukończyły 2 miesiące życia.

3. Szczepieniom powtórным przeciwko tężcowi podlegają dzieci po raz pierwszy po upływie jednego roku od dnia zakończenia szczepienia podstawowego oraz dalszym szczepieniom według zasad ustalonych przez Głównego Inspektora Sanitarnego.

4. Główny Inspektor Sanitarny może ze względów epidemiologicznych nałożyć obowiązek poddania się szczepieniom ochronnym przeciwko tężcowi na osoby, które ukończyły 14 lat życia, ustalając równocześnie zasady przeprowadzania tych szczepień.

§ 5. Szczepieniom ochronnym przeciwko nagminnemu porażeniu dziecięcemu podlegają dzieci w wieku od 2 miesięcy do ukończenia 14 lat życia, według zasad ustalonych przez Głównego Inspektora Sanitarnego w zależności od sytuacji epidemicznej w kraju lub w poszczególnych rejonach.

§ 6. 1. Szczepieniom podstawowym przeciwko ospie naturalnej podlegają:

- 1) dzieci w wieku od 5 do 12 miesięcy, a na zarządzenie Głównego Inspektora Sanitarnego w razie wskazań epidemiologicznych — noworodki od 2 tygodnia życia,
- 2) osoby w wieku powyżej 1 roku, które nie zostały za szczepione.

2. Szczepieniom powtórным przeciwko ospie naturalnej podlegają:

- 1) dzieci w 7 roku życia, jeżeli były szczepione zgodnie z ust. 1 pkt 1,
- (2) osoby określone w ust. 1 pkt 2 po upływie 3 lat od dnia szczepienia podstawowego,
- 3) młodzież kończąca szkołę podstawową, jeżeli upłynął okres 3 lat od ostatniego szczepienia,
- 4) w okresie co trzy lata:
 - a) pracownicy zakładów leczniczych i innych jednostek organizacyjnych służby zdrowia,
 - b) studenci, słuchacze, uczniowie i pracownicy akademii medycznych i szkół medycznych,
 - c) osoby zatrudnione w transporcie i komunikacji oraz w organach administracji celnej.

§ 7. 1. Szczepieniom ochronnym przeciwko durowi brzuszemu podlegają osoby w wieku od 5 do 60 lat, według zasad ustalonych przez Głównego Inspektora Sanitarnego.

2. Szczepienie podstawowe składa się z dwukrotnego wstrzyknięcia szczepionki w odstępie 4 tygodni i jednego wstrzyknięcia po upływie roku.

3. Szczepienia powtórne przeprowadza się w okresach co 3 lata.

§ 8. Szczepieniom określonym w §§ 2—7 nie podlegają osoby, u których lekarz zakładu społecznego służby zdrowia stwierdził przeciwwskazania do szczepień, przez okres do dnia ustąpienia tych przeciwwskazań.

§ 9. Szczepieniom ochronnym przeciwko wścieklicznie podlegają osoby, u których zaistniała możliwość zakażenia się wściekliczną, w szczególności wskutek pokąsania lub poślinienia przez zwierzę dotknięte wściekliczną lub podejrzaną o tę chorobę.

§ 10. 1. Szczepienia ochronne przeprowadzają zakłady społeczne służby zdrowia.

2. Właściwe do spraw zdrowia organy prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) ustalają i podają do publicznej wiadomości: terminy szczepień ochronnych określonych w §§ 2—7 oraz wykaz zakładów służby zdrowia wyznaczonych do przeprowadzania tych szczepień.

§ 11. Biura gromadzkich rad narodowych są obowiązane stosownie do wytycznych właściwych do spraw zdrowia organów prezydów powiatowych rad narodowych sporządzać listy osób podlegających szczepieniom ochronnym oraz udzielać zakładom społecznym służby zdrowia niezbędnej pomocy w organizowaniu i przeprowadzaniu szczepień, a w szczególności zapewnić na swoim terenie odpowiednie pomieszczenia oraz środki transportu.

§ 12. Osoby podlegające szczepieniom są obowiązane zgłaszać się do szczepień bez wezwania.

§ 13. 1. Dowodem wykonania obowiązku szczepienia ochronnego bądź zwolnienia od tego obowiązku jest wpis lekarza zakładu społecznego służby zdrowia, dokonany w legitymacji ubezpieczeniowej, książce zdrowia dziecka lub książce zdrowia studenta bądź odpowiednie zaświadczenie — w odniesieniu do osób nie posiadających takich dokumentów.

2. Jeżeli osoba, której dotyczy wpis bądź zaświadczenie określone w ust. 1, podlega szczepieniu powtórному, należy, równocześnie oznaczyć termin tego szczepienia, a w razie stwierdzenia przeciwwskazań do szczepień — termin zgłoszenia się do ponownego badania stanu zdrowia.

§ 14. Szczepienia ochronne (§§ 2—7 i § 9) oraz zaświadczenia o dopełnieniu obowiązku szczepienia bądź o stwierdzeniu przeciwwskazań do szczepienia są bezpłatne.

§ 15. 1. Przy przyjmowaniu do żłobków, przedszkoli, domów dziecka, domów młodzieży, szkół, sanatoriów, prewatoriów, na kolonie letnie oraz do zakładów szkolenia lub doskonalenia zawodowego lub szkół wyższych osoby, podlegające obowiązkowemu szczepieniu ochronnemu bądź ich rodzice lub opiekunowie obowiązani są przedłożyć kierownikom tych instytucji dowód dokonanego szczepienia lub zwolnienia od tego obowiązku.

2. W wypadkach uzasadnionych szczególnymi okolicznościami osoby podlegające obowiązkowemu szczepieniu ochronnemu mogą być przyjęte do instytucji wymienionych w ust. 1 bez przedłożenia dowodów wykonania obowiązku szczepienia lub zwolnienia od tego obowiązku, z tym że kierownicy tych instytucji są obowiązani skierować te osoby do szczepienia w terminie 14 dni od dnia ich przyjęcia.

§ 16. 1. Osoby starające się o wizę albo klauzulę na wjazd do Polski lub przejazd przez jej terytorium, a także obywatele polscy powracający z zagranicy do kraju, są obowiązani wykazać się posiadaniem:

- 1) ważnego świadectwa szczepienia przeciwko ospie naturalnej, wystawionego zgodnie z międzynarodowymi przepisami sanitarnymi, przy czym szczepienie to powinno

być dokonane nie wcześniej niż przed trzema laty, a w razie szczepienia podstawowego nie później niż przed ośmiu dniami przed przybyciem do Polski oraz

- 2) ważnego świadectwa szczepienia przeciwko cholercie, wystawionego zgodnie z obowiązującymi umowami międzynarodowymi, jeżeli chodzi o osoby, które przebywały w krajach uznanych za zakażone w całości lub części cholera; szczepienie to powinno być dokonane nie wcześniej niż przed sześciu miesiącami i nie później niż przed sześciu dniami przed terminem przybycia do Polski.

2. Od obowiązku określonego w ust. 1 pkt 1 są zwolnione:

- 1) osoby, które przyjeżdżają do Polski bezpośrednio z obszaru Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, z krajów europejskich, ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej lub Kanady, jeżeli co najmniej przez 14 dni przed terminem przybycia do Polski przebywały w tych krajach na obszarach, które nie były uznane za czasowo zakażone ospą naturalną,
- 2) osoby, które przedłożą:
 - a) zaświadczenie organów sanitarnych kraju, z którego wyjeżdżają do Polski, stwierdzające, że nie przebywały na obszarze uznanym za zakażony ospą w okresie co najmniej 14 dni przed terminem przybycia do Polski oraz
 - b) zaświadczenie lekarza urzędowego kraju, z którego wyjeżdżają do Polski, stwierdzające, że nie mogą być poddane szczepieniom przeciwko ospie naturalnej ze względu na zły stan zdrowia albo też inne przeciwwskazania zdrowotne określone w zaświadczeniu,
- 3) dzieci do ukończenia 5 miesięcy życia, jeżeli odpowiadają wymaganiom określonym w pkt 2 lit. a).

3. Obowiązkowi określone w ust. 1 pkt 2 nie podlegają osoby, które opuściły tereny zakażone nie później niż na sześć dni przed terminem przybycia do Polski.

4. Główny Inspektor Sanitarny ustala wykazy obszarów uznanych czasowo za zakażone ospą naturalną oraz wykazy krajów bądź ich części uznanych za zakażone cholera.

§ 17. Osoby, które przybyły do Polski, a nie posiadają świadectw lub zaświadczeń wymaganych w myśl przepisów § 16, mogą być poddane przymusowemu szczepieniu przeciwko ospie naturalnej lub cholercie oraz nadzorowi sanitarnemu lub izolacji na czas do 14 dni, jeżeli chodzi o szczepienie przeciwko ospie naturalnej, a do 6 dni, jeżeli chodzi o szczepienie przeciwko cholercie.

§ 18. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 lutego 1936 r. o przymusowym szczepieniu ochronnym przeciw błonicy (difterii) (Dz. U. Nr 22, poz. 183),
- 2) rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 11 lipca 1947 r. w sprawie przymusowych szczepień ochronnych przeciw durowi brzusznemu (Dz. U. Nr 54, poz. 294),
- 3) rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 5 listopada 1958 r. w sprawie obowiązku posiadania przez osoby przybywające do Polski świadectw szczepienia przeciwko ospie i cholercie (Dz. U. Nr 69, poz. 345),
- 4) rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 27 lutego 1959 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych przeciwko chorobie Heinego-Medina (Dz. U. Nr 17, poz. 102) oraz
- 5) rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 26 kwietnia 1962 r. w sprawie przymusowych szczepień ochronnych przeciw ospie naturalnej (Dz. U. Nr 25, poz. 117).

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

274

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 8 października 1964 r.

w sprawie świadczeń osób uprawiających rybołówstwo morskie na przeprowadzanie zabiegów hodowlanych na wodach morskich.

Na podstawie art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. Nr 22, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby prawne i fizyczne uprawiające rybołówstwo morskie jako działalność gospodarczo-zarobkową na obszarach wód morskich, na których ze względu na ochronę rybostanu stosowane są zabiegi hodowlane, obowiązane są do ponoszenia świadczeń pieniężnych na przeprowadzanie zabiegów hodowlanych.

2. Środki potrzebne na każdy rok kalendarzowy na wykonanie zabiegów hodowlanych oraz wysokość świadczeń ponoszonych przez osoby prawne i fizyczne, o których mowa w ust. 1, ustala corocznie Komisja Ogólnobranżowa, działająca przy Zjednoczeniu Gospodarki Rybnej.

3. Wysokość przewidzianych w ust. 1 świadczeń osób prawnych i fizycznych nie może przekroczyć 5% wartości złowionych ryb, których gatunek podlega zabiegom hodowlanym. Wartość złowionych ryb określa się według cen skupu płaconych rybakom przez przedsiębiorstwa.

4. Świadczenia pieniężne z tytułu uprawiania przez osoby fizyczne rybołówstwa morskiego dla celów sportowych ponosi Polski Związek Wędkarski corocznie w wysokości ustalonej przez Komisję Ogólnobranżową, wymienioną w ust. 2.

§ 2. Przy ustalaniu wysokości świadczeń (§ 1 ust. 2) bierze się pod uwagę udział poszczególnych osób prawnych i fizycznych w połowach ryb, których gatunek podlega zabiegom hodowlanym, ilość odławianych ryb, sytuację biologiczną danego obszaru wód morskich oraz inne czynniki wpływające na potrzeby w zakresie zarybienia.

§ 3. Nie ponoszą świadczeń na przeprowadzanie zabiegów hodowlanych instytuty naukowo-badawcze i szkoły wyższe uprawiające rybołówstwo morskie dla celów naukowo-badawczych i doświadczalnych oraz szkoły rybołówstwa morskiego uprawiające rybołówstwo dla celów szkoleniowych.

§ 4. Wpłaty należnych z tytułu świadczeń na rzecz zabiegów hodowlanych dokonuje się na konto Zjednoczenia Gospodarki Rybnej w terminie do dnia 31 marca każdego roku za rok ubiegły.

§ 5. Środki uzyskane z wpłat określonych w § 4 nie mogą być wykorzystywane na inne cele niż przeprowadzanie zabiegów hodowlanych na wodach morskich.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *S. Darski*